

fastholdt som Præcedens, som man, hvergang man kom tilbage til Reformen, ikke kunde komme fra, og det er ogsaa en meget slem Ting. Men, kan man maaskee sige, Folkethinget vil maaskee ikke i de første Aar gjøre stor Vanskelighed; det kan maaskee reducere Gagerne ubetydeligt for de Justitsembeder, der blive ledige i det første, andet og tredje Aar; det vil ikke blive saameget. I det Hele vil man dog kunne finde Resultatet taaleligt. Men naar nu Justitsembedernes Lønninger ere fastsatte gennem 3 Aar i Finantsloven, saa er dermed Principet slaaet saaledes fast for alle de øvrige Justitsembeder, der blive ledige i de næste 10 eller 20 Aar, at Regjeringen ikke kan komme bort derfra uden ved en Kamp, som man skal undgaae ved fra Først af at vælge den rette Vej. Altsaa, man skal paa det Bestemteste mødsætte sig, at Gagerne for de enkelte Justitsembeder fastsættes gennem de aarlige Finantslove, man skal holde dette som en Gjenskab for fri Overenskomst mellem alle Faktorer af den lovgivende Myndighed, Hans Majestæt og begge Rigsdagens Afdelinger. Hvorledes skal man nu naae dette Maal, naar man ikke vil, hvad der nu ikke engang foreligger noget Forslag om — og det er det sidste Dreblik, hvori Forslag kan gjøres — naar man ikke vil fjerne den Bevilling, som er optagen i dette Niemed i Udkastet til Finantsloven og den Anmærkning, som er føjet til den opførte Sum. Hvad man har talt om, at der jo ved denne Sum kun gives Regjeringen en Bemyndigelse og ikke paalægges den nogen Forpligtelse, forekommer mig aldeles ikke at berøre Sagen, thi naar man opstiller dette, at der kun er givet en Bemyndigelse ved en Bevilling, saa er Meningen dermed, at det er henstillet til Regjeringen i det løbende Aar, for hvilket denne Finantslov gjælder, at overveie de forekommende Omstændigheder og derefter at tage sin Beslutning. Men her er ingen i Aarets Løb forekommende Omstændigheder. Det, hvorpaa Alt kommer an, er den i den næste Finantslov og de næste Finantslove følgende Behandling fra Repræsentationens og især fra Folkethingets Side af disse Gager. Dertil kan nu Regjeringen ikke tage noget andet Hensyn, end at den siger: Ja, vi frygte

for en uheldig Indflydelse, og derfor gjøre vi slet Intet. Men gjør Regjeringen Nogetsomhelst ifølge denne Bemyndigelse, saa er dette Antal Embeder undergivet den ikke forud beregnede Indflydelse, og saa er det hele Præcedens givet. Da altsaa denne Betragtning ikke synes mig at have nogen Betydning, saa er der Intet tilbage uden at gjøre det klart, hvad jeg troer upaatvivleligt fra Regjeringens Side har været den oprindelige Hensigt, da den forlangte Bevillingen, at Fastsættelsen af den endelige Gage for de Embeder, som blive besatte i Aarets Løb, er aldeles udenfor det næste og de følgende Aars specielle Finantslove, og at der er forbeholdt en endelig Gagering for dem. Det er nu dette, hvorpaa Endringsforslaget gaaer ud; det gaaer ud paa at fastsætte, at den Gage, som Hans Majestæt maatte bestemme for de Justitsembeder, der blive ledige i Løbet af det kommende Finantsaar, bliver foreløbigt gjældende, indtil Lønningsloven kommer, aldeles uafhængigt af den næste og de næste Finantslove. Man vil sige: Ja, men derved gives dog Regjeringen paa den anden Side en meget stor Magt; den kan ucontrolled fastsætte Gager for et vist Antal, 3 eller 4 Embeder. Skulle vi gaae ind derpaa? Ja, jeg troer, der er ikke mindste Fare derved. For det Første er det ganske klart, at det ikke kan eller vil falde Regjeringen ind, efter Alt, hvad der foreligger, for noget Justitsembede, der maatte blive ledigt, at foreslaae Hans Majestæt at fastsætte en Gage højere end den Nettoindtægt, Embedet hidtil har havt. Jeg troer, at det er en stikende Forudsætning, at ved alle Embeder, hvor der ikke finder særegne Omstændigheder Sted, i det Ringeste ved de fleste, vil den faste Gage i det Ringeste ikke ganske naae den Nettoindtægt, som Embedet ved Sportler har givet; der vil altsaa i ethvert Fald opstaae en Fordeel for Statskassen gennem denne Foranstaltning, som Regjeringen maa træffe, idet den ikke kan lade det blive ved det Gamle. Dernæst er det klart, at Regjeringen kun faaer denne Bemyndigelse for det første Aar; finder Repræsentationen, at de Gager, som Regjeringen i Løbet af de første Aar, ifølge den Bemyndigelse, der er givet til at anvende de 15,000 Rd., maatte bestemme, ere for høje,